

ויבטל מה שכתב בעניין בו פקועה בעוף ולא רק מפני מודה ועוזב אלא שכל עוד שהנו כורך ההצעה בעוף עם ההצעה בבהמה לא יתיחסו ברצינות גם למה שכתב בבהמה, וככתוב שבסכמה ההצעה גדול עדרים כשרה על פי ההלכה אף על פי שהנהגה לא נראה לי לעשות כן.

יהודה הרצל הנקין

רב אורי

שם עניין אריכות מחלוקת הראשונים במקורם בגדים לות.

גם מה שכתב שלא דייקי במאמרו, אדרבה כל מה שהסתפק שם היה בקביעת שלב המוקדם בגדיל ביצים שאז יש לשוחט האם לדבריו ואילו שביעיר קיים דין בין פקועה בעוף כתוב בהחלתיות ולזה אין שחר. ובחוואר המשוכפל מוקדם כתוב שיש לבורר העניין אצל בעלי הורה ואילו קיים עצת עצמו לא היה נכשל בכך. לנוכח היא שימחר

סימן כת

חתם בצבע ברויין בבדיקה שאיןו מקבל טומאה הבא מן המקור

לכל הפחות בכתמים שمدرבנן כמו שהביא בדרכי תשובה שם סעיף קטן ג'.

איברא לפי מה שהאריך בסדרי טהרה בסימן ק"ג סעיף קטן צ'ג שלדעת רשי ותוספות וסייעתם במה שמוכחה שבא מן המקור אפילו כחם בILI הרגשה אינו מודרבנן אלא מודורייתא, שוב אינו מועיל מה שראתה בבדיקה שאיןו מקבל טומאה. אבל האחרונים לא הודיעו לנו, שבשלוחן ערוך בעל התניא שם סעיף קטן כ"א לא כתוב כן וכן בחכמת אדם כלל צ"ט בקבינת אדם אות ט' ובעורו השלחון סימן קפ"ג אותן מ"ח דחו דבריו, ובלחם ושמלה בסימן ק"ץ בחלק לחם סעיף קטן ל'ה העתיק דברי הסדרי טהרה אבל בשמלה סוף סעיף קטן א' פרש באופן אחר.

מורפיע בתנ"ך ובתלמוד, שבגראシア פרק ל' וכל הום בכשבים וגוי עכ"ל פרושו דומה לאדם ועיין בפרש"ג, ובתלמוד אין לשון חום אלא שותם ותווא גם כן לשון אדם במסכת בא בתרא פרק ה' במשנה, ואם כן איזה שם נתנו למזה שאנחנו קוראים הום אלא בודאי נכלל בלשון שחורה. והוא שחור דיתיה וטהור מריין התלמוד, אבל כיוון שאין בקייאן לנו יש לטמא بعد כל ברויין בצבע ערמוניים או כפה בILI חלב, ועיין בדרכי תשובה וכן עיקר לע"ד ושלא כתמקלים הום לאחזר ג' ימיט.

ביה, שבט תשלי

שאלת באשה מקבוץ אחד שמצוה כתם ביותר מכגריס בחתונים שאינם מקבלים טומאה, והכתם היה מבפנים באופן שמיוחש שבא מן המקור כיוון יהתחזונים היו בדוקים. ולא הביאה את הכתם כי בתחילת לא שמה לו לב וכשנמלכה לשאול לא היה בידה, אבל אמרה שהיא צבע חום והראתי לה צבעים ואמרה שהכתם היה צבע קפה.

ולע"ד بماorchesh שכוון שהיא בוגד שאיןו מקבל טומאה לא גזרו בו כיורה דעתה סימן ק"ץ סעיף י' וכן נאמנת אשת לאמר כוה ראייתי ואבדתינו סימן קפ"ח סעיף ב', ובידם בצבע ברויין שהוא קפה * הרבה אחרונים אובל הרבה מתרירים

* (חנ"ה) בשיר השירים פרק א' שhortה אני ונואה בנות ירושלים וגוי אל תראני שאני שחררת ששותני המשם עכ"ל אלמא קודם שופע אינו נופל עליונו לשון שחורה, וממן הסתם היה להן עור בצבע הספרדים הים וככני ישראל בזמנ המשנה עיין בפסקת גיגים פרק ב' משנה א', ועל כן בחומר בהיר כוה שהוא חום-צהוב אין לחוש לרמאות דם. אבל בחומר עמוק ככל ערמוניים מסתפינא להקל כיוון שהכל טוב קורא לה שחור ושחררת וגם החוש מעיד שדם יבש גוטה לות. והנה הפטושים נקטו לשון ברויין בלבד כיוון שם שאנתנו קוראים חום איינו

לbarang היתר בצבע שחור דיהה בריאה דוקא, והסדרי טהרה בא לחודש שגמ בכתם יש להתר שחור דיהה אבל אינו עניין לאסור צבע ברויין אפיו בריאה גמורה. ומה שכחוב הסדרי טהרה שצבע ברויין נוטה לצבע שחור לא בא לאמר שהוא שחור כהה, שאם לא כן אדחוור בו באחרונה לפי הדרכיו תשובה איך התיר בראשונה נגד השלחן ערוך שאסר כל דם שחור וכן מי נפקא מינה מה שכתב שנוטה לשחור ולא לאדומית. אלא בודאי ברויין נוטה לשחור אבל אינו שחור ולא שחור כהה לדעתו, ואנחנו אוסרים כל מראות דם שחור כיון שחזור עצמו נוטה לאדום ואין אנחנו בקיאים באיסור דאוריתא אבל צבע ברויין מותר כיון שאינו נוטה לאדום אלא רק לשחור אבל אינו שחור ונחיתת חד דרגא ומותר אפיו בריאה לדעת הסדרי טהרה, וכעין זה פרש בעורך השלחן סימן קפ"ח אות ט.

לכן לע"ז אין מי שאוסר בנדונו זה והאשה מותרת לבעללה.

יהודיה הרצל הנכין

רב אוזורי

ואפלו אם נאמר לחוש לדעת הסדרי טהרה באיסור תורה, הרי בעצם כתוב בסימן קפ"ח סעיף קטן א' שצבע ברויין אינו מראות דם האסורת. ומה שכחוב בדרכי תשובה שם סעיף קטן ג' שהסדרי טהרה בסימן ק"צ סוף סימן נ"ב לא סマー להתר צבע ברויין אלא בכתמים ולא בריאה גמורה מדאוריתא, ואם כן כאן בכא מן המקור שהוא מדאוריתא לשיטת הסדרי טהרה לא התיר, לע"ז אין המשמעות כן בסדרי טהרה שכחוב שההיתר בצבע ברויין הוא בכלל שכן משחורה והביא מתשובה שדים הנוטה וכו' וכצבע הקאווי הוא טהור ואין צורך לומר בכתם עכ"ל, הרי שטוהר בין בריאה גמורה בין בכתמים. בפרט מה שימוש בדרכי תשובה שם סעיף קטן ה' שהתבאות سور מחמיר בכל מראות דם שחור והסדרי טהרה בא להקל ולמעשה לא רצח להקל אלא בכתמים, הנה איסור כל דם שחור הוא בהרא"ש כמו שהביא הסדרי טהרה בעצמו ואין בזה חדוש שהרי כתוב בשלחן ערוך כל מראה אדום בין אם הוא כהה הרבה או עמוק טמאים וכן כל מראה שחור עכ"ל כלומר שחזור גם כן אסור בין כהה בין עמוק. ואין זה תלוי בתבאות سور שבאה

כ"ה, ח' טבת תש"ח

רב אחד

כששבחתי את ספרו על מניעת הריון וכתבתי לו כמה פסקי של הגמ"ז וצלה"ה עדין לא כתבתי לו טעם ופרטיהם, ולאחרונה נשאלתי מהו הטעם שהתר גמ"ז וצלה"ה לנשים למנוע הריון לתקופה אחרי הלידה ואcontinוב הדברים בסוף אי"ה. אולם מתוך עיון בספריו ראייתי שכחוב שמנסכת נדה דף ג' עמוד א' מוכח שהמור שבתלמוד הוא בשעת שימוש ושכנן פרש"י, ובשלשה מקומות סמרק מאד על דברי שווי"ת אגרות משה חלק ابن העור

שימוש במרק ודיאפרא"ם ומניעת הריון אחרי הלידה

חלק ראשון סימן ס"ג שכחוב שתוספות הרא"ש בגדה שם הם דברי תלמיד טעה ואין מן הרא"ש, ומתוך כד יצא להזכיר את דברי הים של שלמה בביבמות סימן ח' שמרק מותר אפיו בשעת שימוש. לע"ז אין הדברים כן ואדרבה רשיי פרש שהמור הוא אחר שימוש וכן מתפרקת הסוגיא בגדה, ודברי תוספות הרא"ש הם הם דעת הרא"ש, ולדעת רשיי ורבנו תם והרא"ש אין להתר מוך בשעת שימוש אפיו במקומ סכנה. ואולם להלכה היום בענין הקורומית הנקראת דיאפרא"ם אין מכאן נפקא מינה מפני שדייאפרא"ם אינו דומה למוך וכן דעת הגמ"ז וצלה"ה, ואcontinוב בקיצור כי אין לנו אלא דברי